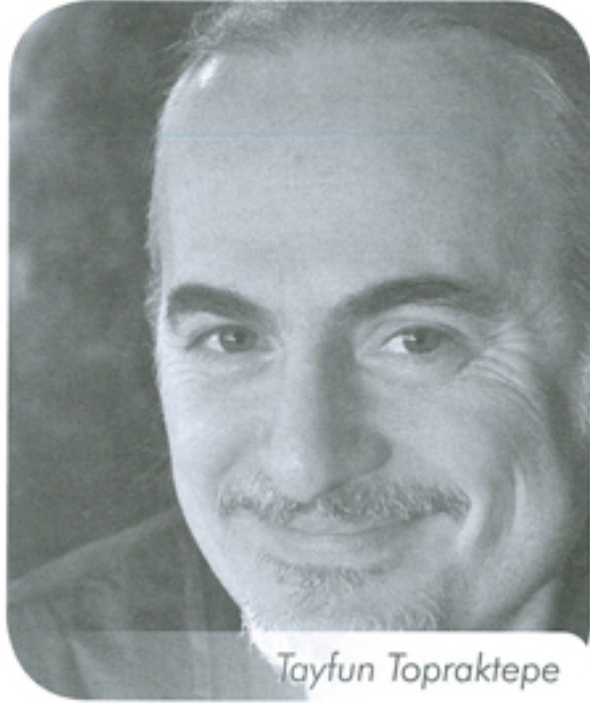

Ahmet Büke ile Söyleşi

“Edebiyat Kimsesizlerin Kimsesidir”

Tayfun Topraktepe, Kerem Bakıcı, Büşra Akova, Ali Onur Şahinoğlu, Sibel Yükler, Sacide Alkar Doster, Veysel Boy, Murat Şahin Öcal, Büşra Soğancıoğlu, Eylem Ata Güleç,

Tayfun Topraktepe

TT: Genç kuşak yazarların öykü ve hikâye arasında bir anlam ayrımı yaptıklarını, çoğunun kendilerini öykü yazarı olarak tanımladığını, metinlerinde genel hatlarıyla biçim ve dil oyunlarının ağırlıklı olduğunu, toplumsalın geriye itildiğini, bireyselin öne çıktığını görüyoruz. Bu bağlamda yazdıklarınızın hangi isimle anılmasını tercih ederdiniz?

Bu öykü-hikâye meselesi 2000’li yılların başlarında -yani tam da benim yazmaya başladığım dönemde- “Yazarlık Seçme ve Yerleştirme Sınavı” deneme sınav sorusu gibi her yerde önüne çıkardı. Ben o zamanlar bu konu ortada konuşulmaya başladığında hemen arazi olmayı öğrendim. Bu nedenle pek yazar, şair arkadaşım da olmadı. Çünkü her an bir masada bu soruya muhatap olabiliydiniz. Dolayısıyla, nedir yanıtı bilmiyorum gerçekten. Dostlar beni istediği gibi anımsasın bence. Bir de şu var zaten, eğer Allah yeterli ömür verirse göreceğiz ki, kahir ekseriyetimiz daha ölmeden unutulacağız. O yüzden yazarken ürettiğimiz ve ömrümüze kattığımız anlam yanımda da kâr aslında.

Ahmet Büke

TT: “Mevzumuz Derin” romanınızda romanın kahramanına kitaplarını hediye eden öğretmen ona, “al yaralarını, al zamanını” diyor. Kelimenin, arapça “klm” kökünden türediği ve aynı zamanda yaralı, yaralayan manasına geldiği de dikkate alındığında kelimeleri cümleye, cümleleri öyküye dönüştürdüğünüzde sizde kalan nasıl bir tortudur?

Dediğim gibi, yazabildiğim daha doğrusu iyi yazabildiğim sürece bunun bana hayatın bir armağanı olduğunu düşünüyorum. Yazmanın hiçbir ızdırabını yaşamadım.

TT: John Fowles, “Kitabınızın filminin yapılması, lüks bir resimli baskısının yapılması gibidir, fakat bu, kendinizi sinemada ifade ettiğiniz anlamına gelmez” der. Siz de Özcan Alper’le birlikte “Rüzgârın Hatıraları” filminin senaryosunu yazdınız. Öykü disiplininin gelen bir yazar olarak kendinizi ifade edebildiğinizi düşünüyor musunuz senaryoda?

Özcan’ın bir öyküsü ve taslak bir senaryosu vardı zaten. Dolayısıyla ana malzeme belliydi ama bu hiçbir şekilde beni sınırlamadı aslında. Çünkü bütün metinlerde olduğu gibi senaryo yazmak da bir oyun aslında ve oyun oynamak her zaman harikadır. Bir de o süreçte şöyle bir şey yaptık: Bir noktadan sonra Özcan, “Sen senaryoyu bir süreliğine unut ve ana karakterin günlüğünü yaz,” dedi. Öyküde o karakter sürekli günlük tutuyordu. Oturup günlerce günlük yazdım. O metinden senaryoya, sahneler, diyaloglar ve hatta karakterler aldık. Şunu da eklemeliyim, filmin yönetmeninin aklında bir anlatı var ve onu çekmek istiyor. Baştan bunu aklen kabullenince sorun olmadı benim için.

TT: Günümüz kültürel ve siyasi atmosferinde hızlıca yükselip vitrinlerde ve ekranlarda yer almak, herkesin alkışladığı, satın aldığı (ama pek az kişinin okuduğu) kitaplar yazmak varken sizi bundan alıkoyan nedir? Neden mahallenin uyumsuzu olmayı seçtiniz?

Başka bir şey yazamadığım için galiba. Bazen takma isimle bir şeyler yazsam da azıcık durumumu düzeltsem diye düşünmedim değil ama yüzüme gözüme bulaştırırdım herhalde. Babamın bir lafı vardır: Köpek ne yapsın takkeyi, tingilderken düşürür!

KB: Öykü içinde oluşturduğunuz gerçeklik ve bunu varoluş ekseninde evrensel öğelerle bezemeniz dikkat çekici. Özellikle 21. yüzyılın başlarından itibaren iyice etkisini gösteren kitle kültürü ile birlikte insanlarda bir özden kopuş, sisteme entegre olma hali oluştu. Ve bu da kendi içerisinde ‘sistem adamı’ denilen bir grup meydana getirdi. Bu grulu özsel anlamda dönüştürme, geliştirme gücüne sahip karakterler yaratmaya çalıştığınızı veya hiç bu minvalerde gezme gereği duymadan toplumda geri planda kalmış insanın küçük dünyasını gözler önüne serdiğiniz söyleyebilir miyiz? Karakterlerinizin düşünsel anlamdaki temel işlevi nedir?

Ben galiba kendi mahallemi yazıyorum sürekli. Benim sınırim ve galiba trajedim de bu olacak büyük ihtimal. Karakterlerimin işlevlerini gerçekten bilmiyorum; bu daha çok okuyucunun, eleştirmenin, edebiyat tarihçilerinin işi galiba. Son ikisinin fark etmesi büyük lüks tabii.

Kerem Bakıcı